

POSUDEK MAGISTERSKÉ PRÁCE

Filip Dufek:

Soft power v české zahraniční politice: analýza veřejné a kulturní diplomacie

V kontextu právě přijímané nové verze koncepce české zahraniční politiky je práce zabývající se jednou z jejích specifických součástí vhodnou tematickou volbou. Autor navíc českou veřejnou a kulturní diplomacii zasadil do rámce *soft power*, čímž tuto oblast propojil s jedním z frekventovaných (byť, jak sám připomíná, často desinterpretovaných) konceptů v teorii i praxi mezinárodních vztahů.

Mezi jasné klady práce patří vedle zajímavě vybraného tématu jasná strukturace a bohatost jejího obsahu. Autor postupuje metodicky od výkladu pojmu moc ke klíčovému termínu *soft power*, jímž si zajistil akademickou nesmrtelnost Joseph Nye, aby se následně zaměřil na charakterizaci veřejné diplomacie. Vymezení jednotlivých termínů a konceptů je provedeno poctivě, důkladně a se znalostí věci. Na tuto konceptuálně-terminologickou část práce navazuje aplikace obecných pojmů na realitu zahraniční politiky České republiky. Ve všech kapitolách autor hojně odkazuje na poměrně širokou škálu zdrojů a výčet příkladů, jež uvádí, činí z práce zajímavý a informačně výživný materiál, který poskytuje dobrý vhled do zkoumané problematiky.

K tomu, aby bylo možné práci označit za vynikající, ovšem chybí několik důležitých komponentů. V první řadě neobsahuje jasně formulovanou výzkumnou otázku – jako prvotní vhled do problematiky tak funguje dobře, jako výzkumně zaměřený projekt už tolik ne. S tím souvisí i absence metodologického postupu nad rámec logického strukturování tématu, která ostatně s nepřítomností výzkumné otázky úzce souvisí.

Kritizovat lze i omezenou systematičnost autorova výkladu, který působí výrazně kaleidoskopickým dojmem: všechny uvedené příklady a ilustrace obecnějších problémů jsou relevantní, ale není jasné, proč jsou vybrány právě ony a do jaké míry je jejich relevance pro zkoumanou otázku klíčová. V neposlední řadě je práce poněkud vágní, pokud jde o vlastní předmět empirického zkoumání, protože česká veřejná a kulturní diplomacie je sice mnoha (jak bylo právě řečeno, jinak trefnými) příklady ilustrována, ale nebyl zvolen případ nebo případy, které by byly podrobeny podrobnějšímu rozboru.

Pokud jde o formální stránky práce, v první řadě je třeba konstatovat, že obsahuje všechny požadované náležitosti. Nezpochybnitelnou devízou je zjevné autorovo zaujetí pro zkoumané téma, jež se projevuje i živostí jazykového podání. Na druhou stranu práce trpí ne úplně perfektní stylistickou, syntaktickou a gramatickou kvalitou.

V souhrnu lze práci charakterizovat jako zajímavou svým nápadem a svědomitou systematickým přístupem k jeho zpracování, jehož součástí ale bohužel není rigorózní metodologie, která by text dokázala pozdvihnout na vyšší úroveň. Z uvedených důvodů práci **doporučuji k obhajobě** a navrhuji ji hodnotit jako **velmi dobrou**.

V Praze dne 15. 6. 2015